ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

δοῦξ Γκίζης, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη τὴ μεγάλη στενοχώρια τῆς βασίλισσας, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε κάπως ἐπιτακτικά :

— Σήκωσε τὸ κεφάλι σου, Μαρία. Ὁ κόσμος θὰ νομίση ὅτι φεύγεις μὲ τὸ στανιό.

— Καὶ μήπως φεύγω μὲ τὴ θέλησί μου ; ἀποκρίθηκε μὲ παράπονο ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα. Καλύτερα ὅμως ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα, γιατὶ μποροῦσα κ' ἐγὼ νὰ πάθω τὰ ἴδια μὲ τὸν ἄτυχο σύζυγό μου, πρόσθεσε σὲ λίγο :

— Μὴν ἀκοῦς λόγια τοῦ δρόμου, τῆς εἶπε ζωηρὰ καὶ κάπως πειραγμένος ὁ δούξ. Ἀπ' ὅσα διαδίδονται στὸ Λοῦβρο δὲν πρέπει νὰ πιστεύη κανεὶς οὔτε τὰ μισά. Ἄλλωστε οἱ βασιλεῖς καὶ ἡ βασίλισσες συκοφαντοῦνται περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Μὰ μπορῶ νὰ κλείσω κ' ἐντελῶς τ' αὐτιά μου, θεῖε μου ; ἀποκρίθηκε πικρὰ ἡ Μαρία Στούαρτ.

Τὰ τελευταῖα λόγια ἔκαμαν τὸ Φραγκίσκο Γκίζη νὰ ἀνατριχιάση. Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι μ' αὐτὰ ἡ ἐξυπνότατη βασίλισσα ἐννοοῦσε τὸν τρόπο τῆς θανατώσεως τοῦ τελευταίου βασιλέως, στὰ αὐτιὰ τοῦ ὁποίου λεγόταν ὅτι ἔχυσαν λυωμένο μολύβι !...

Ἡ συνοδεία προχωροῦσε τώρα, χωρὶς κανένας ἀπ' τοὺς ἀκολούθους νὰ προφέρη λέξι.

Ὁ ἐκλαμπρότατος Φερουλλιάκ, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε ποιθενὰ τὸν Δὸν Μαθουρῖνο, ἔστειλε κάποιον ἀπ' τοὺς συνοδοὺς νὰ κυττάξη μήπως βρισκόταν μέσα στὸ βασιλικὸ φορεῖο, τὸ ὁποῖο ἐρχόταν πίσω ἀπ' ὅλα. Βέβαια ἡ σκέψις αὐτὴ ἦταν κάπως παράλογη, ἀλλ' ὁ σεβασμιώτατος ἦταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα προκειμένου νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἡσυχία του.

Ὁ συνοδὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ φορείου κ' εἶδε πράγματι τὸν ἀγαθὸ μοναχὸ νὰ ροχαλίζη μακαρίως ξαπλωμένος στὰ μαλακὰ προσκεφάλια. Ἐξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ τρίβοντας τὰ μάτια του εἶπε ἀργά, μὲ φωνὴ μεγαλοπρεπῆ :

— Γιατί μοῦ χάλασες τὸν ὕπνο, ἀνόητε ; Μήπως ἐφτάσαμε κιόλας στὸ Καλαί ;

— Ὄχι, σεβασμιώτατε. Βρισκόμαστε ἀκόμα στὸν Ἅγιο Διονύσιο.

— Σύρε στὸ διάβολο τότε κι' ἄσε με νὰ ἡσυχάσω. Τ' ἀκοῦς ;

Ἐκεῖνος βλέποντας τὸν μοναχὸ ἐξαγριωμένο κ' ἕτοιμο νὰ τὸν ἀρχίση στὶς ξυλιές, ἔκλεισε τὴν πόρτα κ' ἔφυγε. Σὲ λίγο ὁ Δὸν Μαθουρῖνος εἶχε βυθισθῆ ξανὰ σὲ βαθὺν ὕπνο κι' ἄρχισε πάλι νὰ ροχαλίζη.

Ἡ βασίλισσα, μόλις ἔμαθε τὸ νόστιμο αὐτὸ περιστατικό, ποὺ σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε διαδοθῆ σ' ὅλη τὴ συνοδεία, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὰ γέλια της...

Σὲ λίγο ἡ Μαρία ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ σταματήσουν λίγη ὥρα στὸ ναὸ γιὰ νὰ προσευχηθῆ στὸν τάφο τοῦ συζύγου της γιὰ τελευταία φορά.

Ὁ ἐκ τῶν συνοδῶν της καρδινάλιος τῆς Λωραίνης ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῆ, μολονότι ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ σκοτεινιάζη καὶ πλησίαζε ἡ βροχή. Ἐμπῆκε μαζύ της μέσα στὸ ναὸ κ' ἡ συνοδεία στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα. Σὲ λίγη ὥρα βγῆκαν καὶ ξαναπῆραν τὸ δρόμο τους σιγά. Ἡ βασίλισσα μπῆκε γιὰ λίγο διάστημα σ' ἕνα ἁμάξι. Προχώρησε χωρὶς νὰ ὑποψιάζουνται τὸν ἐλάχιστο κίνδυνο...

Ἡ βασίλισσα μπῆκε σ' ἕνα ἁμαξι.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Οἱ Λουθηρανοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν σχεδιάσει νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴ βασίλισσα μαζὺ μὲ τοὺς εὐγενεῖς συνοδούς της, ἔστησαν καρτέρι στὸ δάσος Μοντμορενσύ, ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσαν, χωρὶς ἄλλο.

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ δρόμου ἦσαν κρυμένοι κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἑκατὸ ἄνδρες περίπου, ἕτοιμοι νὰ ἐξορμήσουν στὸ πρῶτο σφύριγμα ποὺ θὰ τοὺς ἐχρησίμευε ὡς σύνθημα κατὰ τὴ συμφωνία τους.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ εἶχαν τοποθετηθῆ ἄλλοι πενῆντα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ βαρῶνο Ντουπόν. Αὐτοὶ εἶχαν ἐντολὴ νὰ ἐμποδίζουν τὸ δρόμο σ' ὅλους τοὺς διαβάτες. Τέλος ἄλλοι τριάντα περιπολοῦσαν στὴν ὁδὸ Καντιλὺ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐκουένης.

Ὁ ἥλιος εἶχε σκεπασθῆ τώρα ἐντελῶς ἀπ' τὰ σύννεφα κι' ὁ ἀέρας φυσοῦσε δυνατά, ἐνῶ ἡ βροντὲς γινόνταν πιὸ συχνές.

Οἱ Λουθηρανοὶ περίμεναν μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο καὶ τὸ χέρι στὸ ὅπλο. Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἀπὸ μακρὰ καλπασμὸς ἀλόγων. Ἕνα σφύριγμα ἐλαφρὸ καὶ σύντομο εἰδοποίησε τότε τοὺς Οὐγενότους ὅτι ἡ συνοδεία φτάνει.

Σὲ λίγο κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα δέντρα φάνηκε ἡ συνοδεία. Πρῶτος ἐρχόταν ὁ λοχαγὸς Ρολάνδος, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε ἐρευνητικὰ γύρω του, σὰν νὰ προαισθανόταν τὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε.

Ἔξαφνα βάσταξε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του καὶ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ σταματήσουν.

— Τί συμβαίνει λοιπόν ; ρώτησε ὁ δοῦξ Γκίζης.

— Βλέπω, ἐκλαμπρότατε ὅτι ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Διονύσιο καὶ σᾶς ἐπρότεινα νὰ ἀλλάξουμε δρομολόγιο, εἶχα δίκηο. Ἔπρεπε νὰ πάρουμε ἄλλο δρόμο μακρυνότερο καὶ νὰ περάσουμε ἀπὸ ἄλλοῦ

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ὅλες αὐτὲς ἡ προφυλάξεις ;

— Γιατὶ ἐκεῖ πέρα βλέπω ν' ἀστράφτουν σπαθιά.

— Καὶ ἀπὸ πότε ἀρχίσατε νὰ φοβᾶστε τὰ σπαθιά, παλαιέ μου σύντροφε ;

— Ἀπὸ τότε ποὺ ἔλαβα τὴν τιμὴ νὰ φρουρῶ πρίγκηπας καὶ μιὰ βασίλισσα.

— Ἀνάφερε μόνο τὴ βασίλισσα καὶ μὴ φροντίζης γιὰ τοὺς πρίγκηπας.

— Τὸ ξέρω πὼς οἱ πρίγκηπες αὐτοὶ δὲν φοβοῦνται.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ εἶπες πρὸ ὀλίγου ; Ἐγὼ κυττάζω καὶ δὲν βλέπω τίποτε. Τὸ δάσος φαίνεται ἔρημο.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπατηθῶ ποτέ, ἀπάντησε ὁ λοχαγός.

Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, πρὶν ἀντιληφθοῦν τὸ σχέδιό του οἱ ἀντίπαλοι, ἐτοποθέτησε τὴ βασίλισσα μεταξὺ εἰκοσιπέντε εὐγενῶν καὶ διέταξε τὸν Χαιρεμαρία ν' ἀποτελέση μαζὺ μὲ τοὺς ἱππεῖς του τὴν ὀπισθοφυλακή. Ἔπειτα εἶπε στὴ Μαρία Στούαρτ νὰ περάση ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη τρέχοντας ὅσο μποροῦσε περισσότερο καὶ τῆς ὑπεσχέθη νὰ δώση ἕνα καλὸ μάθημα σ' ἐκείνους τοὺς ἀθλίους, ποὺ βγῆκαν νὰ τοὺς ἀνακόψουν τὴν πορεία.

— Ὅποιος μ' ἀγαπάει, ἂς μ' ἀκολουθήση ! φώναξε ἡ βασίλισσα, ἐνῶ τὰ μάτια της ἀστραφταν ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία.

Συγχρόνως χτύπησε μὲ τὸ μαστίγιό της τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου της μὲ δύναμι.

Οἱ εὐπατρίδαι προχώρησαν καλπάζοντας κι' ἀπὸ πίσω τοὺς ἀκολούθησαν οἱ ἄλλοι τρέχοντας κι' αὐτοὶ ὅσο μποροῦσαν. Ἀποτέλεσμα τῆς ἀποτόμου αὐτῆς ἐξορμήσεως ἦταν νὰ περάση ἡ βασίλισσα μπρὸς ἀπ' τὴν ἐνέδρα χωρὶς νὰ προφτάσουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν. Οἱ ἄνδρες ὅμως τοῦ λοχαγοῦ Φερουλλιὰκ βρέθηκαν ἀντιμέτωποι τῶν Λουθηρανῶν.

Τότε ἀκούστηκε ἕνα δεύτερο σφύριγμα καὶ συγχρόνως ἀντηχησαν δυὸ τρομερὲς ὁμοβροντίες. Ἑφτὰ ἄνδρες τοῦ λοχαγοῦ ἔπεσαν μὲ μιᾶς νεκροὶ κι' ἄλλα τόσα ἄλογα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ξέσπασε ὁρμητικὴ ἡ καταιγίς. Ἄρχισε νὰ πέφτη ραγδαία βροχή.

Τότε οἱ Λουθηρανοὶ ὥρμησαν μὲ λύσσα κατὰ τῶν ἐχθρῶν των ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ δρόμου μὲ τρομεροὺς ἀλαλαγμούς. Ἄλλοι ριχτῆκαν ἐπάνω στὸ λοχαγὸ καὶ τοὺς ἄνδρες του κι' ἄλλοι ἔτρεξαν νὰ κινηγήσουν τὴ βασίλισσα ποὺ τοὺς εἶχε διαφύγει μέσα ἀπ' τὰ χέρια τους. Ἡ βροχὴ ὅμως τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ξαναγεμίσουν τὰ ὅπλα τους κ' ἔτσι ἔμειναν σχεδὸν στὴ διάθεσι τῶν ἀντιπάλων τους.

— Ἡ σειρά μας τώρα, φώναξε μὲ διαπραστικὴ καὶ ἄγρια φωνὴ ὁ λοχαγός.

Κι' ἀμέσως οἱ εἰκοσιπέντε ἱππεῖς ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ὀρθοί, ὥρμησαν κατὰ τῶν Λουθηρανῶν κι' ἄρχισαν νὰ τοὺς χτυποῦν μὲ τὰ ξίφη τους.

Μεταξὺ τῶν πρώτων διεκρίνετο ὁ δοῦξ Γκίζης, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐμυρίστηκε μάχη, ἀντὶ ν' ἀκολουθήση τὴ βασίλισσα, ἔμεινε πίσω μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἐπίσης καὶ ὁ λοχαγὸς εἶχε ἐπιπέσει κατὰ τῶν ἐχθρῶν του μὲ ἀφάνταστη μανία καὶ χτυποῦσε ἀδιάκοπα, δεξιὰ κι' ἀριστερά... (Ἀκολουθεῖ).